

[Statsministeren.]

været meget nøje gennemdrøftet, og vi er endt ved tallet 179, og dette tal er for mig set i dag det rigtige.

Jeg beklager at måtte sige til det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen, at jeg kan ikke tjene det ærede medlem med i denne forbindelse at inlade mig på en diskussion om kartoteker.

Til de to ærede medlemmer hr. Martin og hr. Hans Thyge Jacobsen vil jeg gerne sige, at det var ikke rimeligt at fremkomme med en påstand om, at forslaget ønskes jaget igennem tinget. De ærede medlemmer ved udmærket godt, at partierne i de forløbne år er holdt underrettet om forhandlingernes gang, og offentligheden har også beskæftiget sig meget med disse spørgsmål. Det er naturligvis rigtigt, at der blev tjent i syv år for Rachel, men det er sandelig også rigtigt, at der blev tjent i syv år i kommissionen.

Jeg skal til slut blot sige, at grundlovsforslaget, der nu vil gå til udvalgsbehandling, for mig at se indeholder væsentlige forbedringer i forhold til den gældende grundlov, og hvis man i det udvalg, der nu kommer, vil gå til arbejdet i samme ånd, som har hersket ved kommissionens afsluttende indsats, er det muligt, at der kan ske yderligere forbedringer. Jeg tror nu ikke, at der vil blive meget store ting at rette. Jeg nærer i det hele taget ingen tvivl om, at forslaget vil blive vedtaget med et meget stort flertal her på rigsdagen, og jeg kan ikke lade være med igen at sige, at jeg tror, at befolkningens store flertal vil være enig med mig i, at forslaget er af en sådan karat, at det fortjener at blive ophøjet til at være landets nye grundlov og vil blive til gavn for det, der går som en rød tråd igennem det, borgernes frihed og retssikkerhed, og dermed til gavn for folkestyrets fortsatte udvikling. Jeg skal meget bede om, at man i denne ånd vil se på det i det udvalg, der nu formentlig bliver nedsat.

(Kort bemærkning).

Arnth Jensen: Jeg beklager meget, at den højtærede statsminister fuldstændig har misforstået min udtalelse om skoleparagraffen. Jeg står her med mit manuskript, som jeg fulgte meget nøje, da jeg talte. Deri står der: Med hensyn til § 77 vil jeg først udtale min glæde over ændringen, der fast-

slår, at alle børn har ret til o. s. v. Det er altså det modsatte af, hvad den højtærede statsminister sagde at jeg har udtalt min bekymring over. Nej, jeg udtalte min bekymring over, at man ikke har ændret mere i paragraffen, jeg udtalte min bekymring over, at der står:

„hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen“.

Jeg sagde herom, at med den udvikling, folkeskolen har gennemgået, kan dette udlægges på en sådan måde, at det kan lægge hindringer i vejen for hjemmeundervisning og de små frie skoler. Det, jeg ønskede at sige, var dette, at det ikke skulle svare til, hvad der almindeligvis krævedes i folkeskolen, der nu væsentligt udbygges, men kun til de elementære hovedfag. Det er noget helt andet end det, den højtærede statsminister lagde i det.

Statsministeren (Erik Eriksen): Må jeg i en kort bemærkning have lov til at sige til det ærede medlem, at efter dette udtaler jeg både min beklagelse og glæde over at have misforstået det ærede medlem!

Hans Hedtoft: Jeg forstår af de bemærkninger, den højtærede statsminister gjorde til mig om forskellige udtalelser i min ordførertale, at statsministeren i og for sig fandt det mest hensigtsmæssigt nu ikke — jeg havde nær sagt — i alvor at diskutere de bemærkninger, der var fremført fra vor side.

Statsministeren forklarede, at når han ikke sagde et ord om forfatningssagen i sin programtale i 1950, skete det med velberåd hu, da der var andre påtrængende økonomiske opgaver, og underforstået var det, at vi måtte i gang med omgående at udskrive den serie skatter, hvis nødvendighed vi ikke ville anerkende i den foregående regering. Når man nu betænker, at statsministeren under denne programtale dog nåede at tage stilling til næsten alle andre aktuelle problemer, herunder udenrigspolitik i alle enkeltheder, Sydslesvigspørgsmålet, huslejelovgivning og meget andet, og når man endvidere betænker, at statsministeren først begyndte at interessere sig for forfatningssagen, efter at vi her i salen havde interPELLERET ham derom, så skal statsministerens udtalelser om, at det var med velberåd hu, han undlod at sige noget om forfatningssagen, iøvrigt få lov